

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/74/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315010358
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2315010358.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného práp. A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 3T/71/2015-466 zo dňa 09.12.2024, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.01.2026, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného práp. A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 3T/71/2015-466 zo dňa 09.12.2024 bol obžalovaný práp. A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. F. XXXX/XX, F. G. D., C., v čase spáchania skutku služobne zaradený vo funkcii referenta na Obvodnom oddelení Policajného zboru C., F.: XXXXXX, uznaný vinným zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe,

že

dňa 21.11.2013 v čase o 17:30 hod. v meste C. H. I. J. K., ako príslušník Policajného zboru, služobne zaradený na Obvodnom oddelení Policajného zboru C., Okresného riaditeľstva Policajného zboru C., počas svojej služobnej činnosti v rámci výkonu dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky zastavil a kontroloval vodiča L. E. M. a z dôvodu spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a to porušením § 137 ods. 2 písm. k) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov - jazda v protismere, mu uložil za spáchaný priestupok pokutu vo výške 60,- eur, ktorú na mieste priestupca L. E. M. zaplatil, pričom ako potvrdenie o zaplatení pokuty mu vydal blok na pokutu v nominálnej hodnote len 20,- eur séria A č. 510936, kde navyše uvedený blok je podľa znaleckého posudku ČVS: PPZ-KEU-BA-EXP-2014/7624 falzifikát a po udelení pokuty v rozpore s ustanovením § 85 ods. 4 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v pridelených blokoch nevyznačil predpísané údaje tak, ako je to uvedené v ustanovení č. 8a ods. 1 Nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 7/2002 o objasňovaní priestupkov a prejednaní priestupkov v Policajnom zbore, neuviedol skutočnú výšku zaplatenej pokuty - následok, vypísal blokovú pokutu len vo výške 20,- eur na falošný pokutový blok séria A č. 510936 a finančné prostriedky vo výške 60,- eur si ponechal pre vlastnú potrebu, pričom blokovú pokutu neuviedol v Zázname zo služby a ani nenahlásil svojmu nadriadenému, ktorý v tom čase zapisoval zistené priestupky do evidenčných kárt vodičov, čím porušil ustanovenie čl. 32 ods. 8 Nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 14/2011 o vykonaní dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, konaní o dopravných nehodách a dopravnoinžinierskej činnosti a zabránil, aby bola bezodkladne zapísaná do evidencie vodičov.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, peňažný trest vo výške 2.000,- (dvetisíc) eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, ustanovil súd obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 466-476.

Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obžalovaný, ktoré následne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu na č.l. 502.

Obžalovaný v odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu namietal voči všetkým výrokom napadnutého rozsudku. Podľa názoru obžalovaného okresný súd dospel k výroku o vine na základe výpovede poškodeného svedka ako dôkazu, ktorý bol v konaní jediným priamym dôkazom potvrdení ďalšími nepriamymi dôkazmi. Obžalovaný sa nestotožnil s hodnotením vierohodnosti výpovede poškodeného súdom. Poškodeného nemožno považovať za vierohodného, už len preto, že ho obžalovaný v rámci svojej služobnej činnosti pokutoval, a už len táto okolnosť môže spochybníť jeho vierohodnosť. Poškodený si mal na mieste uloženia pokuty skontrolovať, či bloky boli vystavené na sumu, ktorú skutočne zaplatil a majú všetky vyžadované náležitosti. Poškodený na mieste nijakým spôsobom nespochybnil ani výšku pokuty ani prevzatie ústrižkov blokov. Poškodený vo svojej výpovedi v časti po tom, čo sa dialo po uložení a zaplatení pokuty nebol konzistentný, uvádzal rôzne skutočnosti, čo oslabuje jeho vierohodnosť. Súd neprihliadol na to, že poškodený sa vrátil na miesto spáchania skutku, aby sa presvedčil, že ide o zákaz, čo svedčí o tom, že spáchanie dopravného priestupku si nepripúšťal. Je preto pravdepodobnejšia verzia skutku opísaná obžalovaným, a síce, poškodený sa správal už pri prejednávaní skutku konfrontačne, čo mohlo vyústiť do snahy privediť obžalovanému a jeho kolegovi krivé obvinenie. Uvedené potvrdzuje aj svedkyňa M., ktorá uviedla, že poškodený si do auta sadol nahneváný, ku skutku však nevedela uviesť nič. Svedkyňa B. rovnako nevedela ku skutku uviesť nič, pričom čítanie jej výpovede z prípravného konania považuje obžalovaný za procesne nepoužiteľný dôkaz, pretože v prípravnom konaní svedkyňa nemala tlmočníka. Na hlavnom pojednávaní vyšlo najavo, že svedkyňa nerozumie po slovensky a súd musel k jej výpovedi pribrať tlmočníka. Obžalovaný zdôraznil, že poškodený nevedel, či mu obžalovaný pri pokutovaní vydal jeden alebo tri bloky, akej série a akej nominálnej hodnoty. Z výpovede obžalovaného a svedka K. naproti tomu vyplynulo, že obžalovanému boli vydané celkom tri bloky na zaplatenie pokuty, spolu v sume 60 eur a odovzdal ich priestupcovi – poškodenému. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že pokutové bloky série B, č. 690925-690-927 sú po sebe nasledujúce, nachádzajúce sa vo vyšetrovacom spise. Sporné ostali časti výpovede poškodeného a svedka B., v časti týkajúcej sa oznámenia OR PZ C. a jeho dokumentovanie a spracovanie. Výpoveď poškodeného o tom, kedy kontaktoval linku 158 po skutku je v rozpore s výpoveďou svedka L., ktorý vypovedal odlišne (v inkriminovanom čase čerpal dovolenku, poškodeného nepozná a nikdy s ním nekomunikoval). Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že návšteva poškodeného na OR PZ sa mala realizovať až dva dni po tom, ako mal podať ústne oznámenie zástupcovi B.. Súd sa nijako nevysporiadal s absenciou potvrdenia o zaistení veci s jej presným opisom v zmysle § 21 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, ktoré by bol svedok B. povinný poškodenému vrátiť v prípade, ak by tento mal podozrenie, že pokutový blok, ktorý mu poškodený vydal súvisí so spáchaním trestného činu. Svedok B. tak mal urobiť, keďže o veci spísal záznam, ktorý následne postúpil na riešenie SKIS MV SR, pretože mal za to, že oznámené skutočnosti poškodeným môžu súvisieť s protiprávnym konaním príslušníka policajného zboru. Pred skutkom boli na OO PZ v Šali oboznámení svedkom B. o tom, že v meste C. majú byť vydávané falošné pokutové bloky, a že nejakú falošnú pokutu dostal aj svedkov známy. Rovnako mali informácie aj o tom, že do mesta C. chodia hliadky z Nových Zámok, ktoré ukladajú blokové pokuty. Nie je preto vylúčený ten skutkový dej, že poškodenému uložila blokovú pokutu iná hliadka už skôr, a to s falošným blokom a poškodený frustrovaný použil tento blok proti obžalovanému. Aj z výpovede poškodeného aj z výpovede svedka B. vyplynulo, že poškodený sa zdráhal podať trestné oznámenie, z čoho vyplýva, že si buď bol vedomý hrozby následkov krivej výpovede alebo si nebol istý tým, že blokovú pokutu dostal od obžalovaného. Je pravdou, že obžalovaný nevypísal a následne neodovzdal hlásenie o tomto priestupku spolu so záznamom zo služby, to však aj podľa svedkov nebol ojedinelý prípad. Absenciu hlásenia následne obžalovaný vyriešil, a to aj realizovanými lustráciami v systéme REGOB a evidencii vozidiel. Žiadnym dôkazom nebolo vyvrátené tvrdenie obžalovaného, že do príslušných systémov vstupoval za účelom kontroly. Záznam v hliadkovej knihe o priestupku bol však riadne uvedený. Súd sa nevysporiadal ani so skutočnosťou,

že kontroly na vydaných pokutových blokoch a utržených peňazí sa u obžalovaného skončil opakovane bez závad. V konaní došlo aj k nesprávnemu prefoteniu blokov, pričom po nahliadnutí do originálu vydaného zväzku č. B 013819 pre obžalovaného možno odstrániť nejasnosti, ktoré sa nachádzajú na fotokópiách v spise. Ide zároveň o dôkaz, ktorý preukazuje, že obžalovaný vypovedal pravdu. V rámci vykonaného dokazovania nebol produkovaný jednoznačný dôkaz či už priamy alebo nepriamy, svedčiaci o tom, že obžalovaný skutočne odovzdal priestupcovi – poškodenému blok na pokutu v nominálnej hodnote 20 eur série A 510936, ktorý bol neskôr znaleckým dokazovaním vyhodnotený ako falzifikát, resp. odovzdal mu bloky na pokutu v nižšej hodnote, ako bola skutočná výška pokuty. Jediný usvedčujúci dôkaz bola výpoveď poškodeného, ktorej vierohodnosť bola oslabená. Pokiaľ ide o porušenie povinnosti obžalovaného vyplývajúcej z nariadenia prezídia PZ č. 7/2002 obžalovaný namieta, že v konaní pred súdom nebolo preukázané, že by bol obžalovaný týmto interným predpisom oboznámený. Na jeho plnenie sa vyžaduje, aby bol s jeho obsahom oboznámený a z jeho znalosti pravidelne preskúšaný. Súd sa teda nedostatočne vysporiadal so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie, vykonané dôkazy hodnotil jednostranne a nie súhrnne a vo vzájomnej súvislosti. Z vykonaných dôkazov potom vyvodil nesprávny záver, a uznal obžalovaného vinným aj napriek tomu, že vykonané dôkazy nepreukazujú spoľahlivo a jednoznačne spáchanie skutku. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a obžalovaného spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný. V závere obžalovaný tiež namietal voči procesnému postupu súdu, poukazom na uznesenie odvolacieho súdu, ktoré prejudikovalo vinu obžalovaného. Takéto prejudikovanie viny považuje obžalovaný za neprípustný prejav zaujatosti, a z toho dôvodu vzniesol námietku zaujatosti voči konajúcemu senátu zloženému zo sudcov JUDr. Rastislava Kresla, JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, pre prípad, kedy by mal byť ktorýkoľvek z uvedených opätovne členom senátu rozhodujúcim o odvolaní obžalovaného.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 20.01.2026 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu. Obhajca obžalovaného zotrval na podanom odvolaní, dôvody odvolania nežiadal zmeniť ani doplniť. Odvolací súd oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, odpisom registra trestov na obžalovaného a príslušnými lustráciami na osobu obžalovaného. Strany nemali žiadne pripomienky k oboznamovanému spisovému materiálu. Zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného zotrval na dôvodoch podaného odvolania a odkázal na ne. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Obžalovaný uviedol, že skutok nespáchal, cíti sa byť nevinný.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolačný súd konštatuje, a to aj napriek nesúhlasu obžalovaného, že v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd dôkladne a obsiahlo v dostačujúcom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného, a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na tieto, ako na správne a v podstate aj úplné, poukazuje.

Okresný súd k týmto skutkovým zisteniam dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda jednotlivo aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. Odvolaním obžalovaného je rozhodnutiu okresného súdu vytýkané hodnotenie vykonaných dôkazov v rozpore so zásadou trestného konania uvedenou v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, neobsahuje žiadne také konkrétne skutočnosti a okolnosti, ktoré by jednotlivo alebo vo svojom súhrne v prejednávanej veci jednak nasvedčovali tomu, že k namietaným skutkovým zisteniam okresného súdu dospel postupom nezodpovedajúcim zásadám logického myslenia a uvažovania.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí hodnotenia skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo okresný súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery. Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992).

V širších súvislostiach odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil okresný. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Vzhľadom na to, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal so všetkými podstatnými otázkami a skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie, odvolací súd len v stručnosti, a na podporu správnosti dodáva, že súhrn vykonaného dokazovania predstavoval nielen dostatočný podklad pre rozhodnutie, ale najmä dostatočný a úplný podklad pre vyslovenie toho, že skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný sa stal a ten spáchal obžalovaný ako trestne zodpovedný páchatel'.

Obžalovaný má pravdu v tom, že kľúčovým dôkazom vo veci bola práve výpoveď poškodeného L. E. M. ako priestupcu (poškodeného), ktorý od začiatku trestného stíhania opísal okolnosti skutku rovnako, v podstatných okolnostiach sa neodchýlil od skoršej výpovede a vo svojich tvrdeniach bol konzistentný. Poškodený opakovane uviedol, že po tom, ako bol v inkriminovaný deň zastavený hliadkou polície, a to obžalovaným a svedkom K., bola mu za spáchaný priestupok uložená bloková pokuta vo výške 60,-Eur, ktorú na mieste zaplatil. Obžalovaný vydal poškodenému blok na pokutu zaplatenú na mieste, avšak až po príchode domov obžalovaný spolu so svojou manželkou, svedkyňou A. M. zistili, že im bol vydaný

iba jeden blok, a to na pokutu vo výške 20,-Eur. Ešte v ten deň sa rozhodli situáciu riešiť, volali na linku 158, kde im odporučili obrátiť sa na príslušné obvodné oddelenie policajného zboru, čo poškodený s odstupom dní aj urobil.

Obžalovaný v konaní namietal, že výpoveď poškodeného ako jediný usvedčujúci dôkaz nebol vierohodným, nakoľko poškodený bol v role priestupcu, z čoho vychádzala frustrácia a možná motivácia vypovedať proti obžalovanému, poškodený nebol konzistentný vo výpovedi pokiaľ ide o uvedenie skutočností nasledujúcich po skutku, poškodený od počiatku vystupoval konfrontačne, po skutku sa na miesto vrátil, aby si overil, že sa skutočne dopustil spáchania priestupku, a teda v čase zastavenia policajnej hliadky nechcel pripustiť spáchanie priestupku.

Odvolací súd však, na rozdiel od výkladu skutkového deja obžalovaným nevidel dôvod na to, aby na základe namietaných tvrdení musel výpoveď poškodeného považovať za nevierohodnú. Poškodený bol v pozícii priestupcu, pochopiteľne mohol byť nahnevaný na to, že sa dopustil spáchania priestupku a musel zaplatiť blokovú pokutu, túto skutočnosť však nemožno stotožňovať s prípadnou ďalšou motiváciou krivo obviňovať obžalovaného. Práve naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že primárnym cieľom ohlásenia incidentu nebolo privodiť obžalovanému trestné stíhanie, ale upovedomiť jeho nadriadených o tom, že príslušníci policajného zboru prijímajú neoprávnené materiálne výhody v podobe ponechania si finančnej hotovosti z uložených pokút, ktoré riadne nezdokladujú. Poškodený sám výslovne uviedol, že vec nechcel riešiť trestným oznámením, čomu nasvedčuje aj to, že trestné oznámenie fakticky ihneď ani nepodal, na konanie chcel len upozorniť nadriadených a dať obžalovanému najavo, že nadriadení o konaní vedia. Poškodený si celkom zrejme ani nemusel uvedomovať spáchanie priestupku, sám uviedol, že v na predmetnej ulici nikdy nebol a neprechádzal ňou, nemal vedomosť o tom, že vchádza do protismeru, dopravnú značku si nevšimol. Práve za týmto účelom sa po skutku vrátil na uvedené miesto, za stromami zbadal dopravnú značku, utvrdil sa v tom, že k porušeniu z jeho strany došlo. Tieto skutočnosti nijako nenarúšajú jeho vierohodnosť, a rovnako tak možno konštatovať aj vo vzťahu k istým nezrovnalostiam, pokiaľ ide o výpoveď poškodeného v tej časti, čo nasledovalo po skutku. Pre súd, a pre dokazovanie ako také bolo podstatné, že poškodený zhodne vypovedal o tom, že v inkriminovaný deň mu bola uložená bloková pokuta vo výške 60,-Eur, dostal však len blok na blokovú pokutu vo výške 20,-Eur. Uloženie blokovej pokuty vo výške 60,-Eur dosvedčili aj svedkyne M. a B., ktoré sa v tom čase spolu s obžalovanými nachádzali vo vozidle.

Či skutočnosť, že mu bol vydaný len jeden blok na pokutu zaplatenú na mieste zistil obžalovaný bezprostredne po skutku ešte v čase, kedy sa nachádzal vo vozidle, alebo až doma spoločne so svojou manželkou je pre dokázanie viny nepodstatné. Poškodený navyše ani nebol povinný skontrolovať si počet či nominálnu hodnotu vydaných blokov, nakoľko celkom odôvodnene očakával, že službukonajúca hliadka primárne sama bude postupovať v súlade so zákonom, kontrolu a riešenie dopravného priestupku vyrieši v rámci svojich kompetencií a príslušných predpisov, ktorých znalosť mal mať konajúci príslušník, nie poškodený. Rovnako pokiaľ sa poškodený rozchádzal v tvrdeniach o tom, kedy začal riešiť porušenie povinností obžalovaného, v označení presného dňa, kedy sa mal dostaviť na obvodné oddelenie policajného zboru v Šali je nepodstatné, pretože v kľúčových aspektoch bola jeho výpoveď konzistentná s výpoveďou svedka B., ktorý poškodeného prijal, spísal záznam, ktorý následne postúpil na riešenie. Rovnako sa nemožno stotožniť ani s tým, že výpoveď poškodeného L. E. M. bola jediným usvedčujúcim dôkazom, pretože jeho výpoveď potvrdzoval rad nepriamych dôkazov, a to výpovede svedkýň M., B., svedka B., absencia zápisu hlásenia o spáchaní dopravného priestupku, následné realizovanie hlásenia a vykonané lustrácie dňa 30.11.2013 (týždeň po spáchaní skutku), výsledky znaleckého dokazovania, z ktorých vyplynulo, že vystavený blok na pokutu zaplatenú na mieste série A 510 936 bola falzifikátom.

V konaní nebolo preukázané, že by sa poškodený na mieste skutku službukonajúcej hliadke vyhráždal, pretože to tvrdil len obžalovaný a svedok K., ktorý celkom dôvodne mohol vypovedať o skutočnostiach práve v prospech obžalovaného. Ak by mal poškodený akékoľvek väzby na údajne neurčitého vysokopostaveného policajta v Šali (podľa domnienok obžalovaného na svedka B.), možno predpokladať, že by nevolal ešte v ten deň na linku 158 s tým, že bol inštruovaný ako má vo veci ďalej postupovať a išiel na osobné stretnutie a podať hlásenie osobe, ktorú vopred nepoznal a nemohol predvídať, s kým sa stretne a kto bude jeho vec riešiť. Ak by mali byť pravdivé tvrdenia obžalovaného, poškodený by sa pravdepodobne obrátil hneď na svoju údajnú vysokopostavenú známosť v radoch polície a konal by inak.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že z vykonaného dokazovania, a najmä výpovede poškodeného nemožno ustáliť, že poškodenému vydal len jeden blok, aj v tomto smere odvolací súd zhodne s okresným súdom uveril práve tvrdeniam poškodeného. Ten opakovane uvádzal, že dostal len jeden blok na pokutu zaplatenú na mieste, neprípúšťal, že by mu ďalšie bloky niekde vypadli, nakoľko ich mal založené spolu s vodičským preukazom a občianskym preukazom, ktoré mu vrátil obžalovaný, a ktoré si hneď odložil. Poškodený svedkovi B. na stretnutí vydal blok na pokutu vo výške 20,-Eur série A č. 510936, ktorú dostal od obžalovaného. Neskôr bolo znaleckým dokazovaním zistené, že išlo o falzifikát blokov, ktoré boli vydávané v územnej pôsobnosti C.. Poškodený podľa evidencie priestupkov pred skutkom, ktorý je predmetom tejto trestnej veci sa nedopustil spáchania iného dopravného priestupku, a teda nemal možnosť získať iným spôsobom predmetný blok. Nemožno sa preto stotožniť s námietskou obžalovaného, ktorý poukazoval na to, že blok, ktorý poškodený vydal mohol a mal pochádzať z priestupku prejednávaného inou hliadkou, ide len o domnienku a dotváranie skutkových okolností obžalovaným. Ani výpoveď svedka K., ktorý v podstate vypovedal v prospech obžalovaného, potvrdil, že obžalovaný vo vozidle vypísal celkom tri bloky na pokutu vo výške 20,-Eur a celkovej výške 60,-Eur, nemožno považovať za dôkaz vyvracajúci tvrdenia poškodeného, nakoľko v opačnom prípade by mohol svedok riskovať trestné stíhanie aj on.

Ďalej obžalovaný poukázal na to, že vo zväzku blokových pokút, ktoré mu boli pridelené boli riadne ústrižky (časť bloku, ktorú si ponecháva policajt) blokových pokút ozn. séria B 690925, 690926, 690926, čo nasvedčuje, že poškodenému vydal taký počet blokov, aká suma korešpondovala ich uloženiu. Odvolací súd nijako nespochybnuje, že vo zväzku blokov mohol mať obžalovaný evidované tieto tri bloky, podstatné je, že poškodený poprel, že by mu takéto bloky boli skutočne vydané a vykonaným dokazovaním sa nepodarilo ani v rovine pravdepodobnosti preukázať, že obžalovaný skutočne vydal poškodenému celkom tri blokové pokuty, pričom navyše absentovalo aj hlásenie o tomto priestupku a uložení pokuty.

Pokiaľ sa snaží obžalovaný v rámci námietok vyvinieť s poukazom na to, že práve v rozhodnej dobe mali aj jeho nadriadení vedomosť o tom, že jednak v obvode mesta C. chodia vyberať pokuty aj hliadky z iného obvodu (Nových Zámok), resp. že blok poškodenému mohol byť vydaný inou osobou, či hliadkou, ktorá disponovala falzifikátmi, ide opätovne len o dotváranie skutkového deja obžalovaným, ktoré nemá podklad vo vykonanom dokazovaní. V tejto súvislosti odvolací súd rovnako poukazuje na to, že obžalovaný neurobil hlásenie o priestupku bezprostredne po skončení svojej služby. Svedkovia v konaní, a to aj nadriadení síce zhodne potvrdili, že občas sa stávalo, že sa hlásenie nepodal po skončení služby, a to z rôznych dôvodov (výpadok systému, nedostatok času, a iné), avšak takýto stav sa konvalidoval hneď na druhý deň, kedy si príslušník svoju povinnosť dodatočne splnil a nadriadený všetky záznamy spracoval a nahodil do elektronického systému. Obžalovaný však hlásenie o priestupku nepodal ani nasledujúci deň, urobil tak až s odstupom týždňa, a to práve v čase, kedy už mal od svedka B. vedomosť o tom, že problém s vydávaním falošných blokov na pokuty sa týka jeho vlastnej protiprávnej činnosti a takýmto spôsobom sa snažil svoje protiprávne konanie, ktoré bolo navyše aj v rozpore so služobnými predpismi zhojiť a napraviť. Nič na veci nemení ani skutočnosť, že obžalovaný doposiaľ nemal problém s vydávaním blokov, resp. kontrola blokov a finančnej hotovosti uňho nezistila žiadne pochybenia. Uvedené je v súlade so služobným hodnotením obžalovaného, podľa ktorého si svoje povinnosti plnil. Avšak až do času, kedy prišlo ku spáchaniu skutku.

Pokiaľ obžalovaný namieta, že nebol oboznámený s Nariadením prezidenta Policajného zboru č. 7/2002 o objasňovaní a prejednávaní priestupkov, túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako krajne nedôvodnú. Obžalovaný mal v rámci plnenia svojich služobných povinností aj povinnosť kontrolovať bezpečnosť a dopravnú situáciu v cestnej premávke, v prípade zistenia porušenia dopravných predpisov bolo jeho povinnosťou prešetriť priestupok a následne zvoliť postup pokiaľ ide o ukládanie sankcie. Nariadenie prezidenta Policajného zboru č. 7/2002 o objasňovaní a prejednávaní priestupkov predstavuje normu, a zákonný podklad, ktorý slúži práve na ozrejmenie toho, ako má policajt pri výkone uvedených právomocí a povinnosti postupovať, a teda pokiaľ mu bola zverená táto právomoc, bezpodmienečne musel byť s nariadením oboznámený, musel ho poznať, nakoľko práve v ustanovení č. 8a ods. 1 je upravený postup, ako má vyznačovať príslušné údaje pri ukladaní blokových pokút na jednotlivých blokoch, čím sa pri spáchaní skutku neriadil. Ak obžalovaný namieta akúsi nevedomosť o predmetnom nariadení, inými slovami tým tvrdí, že by nemohol svoju právomoc vykonávať vôbec, nakoľko by nevedel

akým spôsobom má realizovať absolútne základnú povinnosť, a to povinnosť vyplniť údaje na blokovej pokute, čo možno považovať za neprípustné.

Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že obžalovaný ani v rámci odvolacích námietok nepriniesol také nové či podstatné skutočnosti, ktoré by mohli privodiť pre neho iný, priaznivejší záver o oslobodení spod obžaloby.

Pokiaľ ide o vznesenú námietku zaujatosti v závere odvolania obžalovaného, ktorú odôvodnil tým, že odvolací súd vopred prejudikoval vinu obžalovaného vo svojom zrušujúcom uznesení, čím vyvolal vážne pochybnosti o svojej nezaujatosti, odvolací súd o námietke nekonal.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 5 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekona; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Právu na nestranný súd (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru) zodpovedá ústavná povinnosť súdov prerokovať a rozhodnúť každú vec tak, aby postupovali nezaujato a neutrálne, bez nadfňania a objektívne posúdili všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje stranám konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ má právomoc o nich rozhodnúť (II. ÚS 71/97, III. ÚS 24/05). Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom je v trestnom konaní garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania pre zaujatosť.

Nestrannosťou treba rozumieť absenciu predsudkov (zakorenených úsudkov, či názorov, ktoré nie sú založené na spoľahlivom poznaní, ale na púhom predpoklade) alebo predpojatosti (subjektivismu, neobjektivismu, straníckosti). Nestrannosť je potrebné skúmať z dvoch hľadísk a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, čo znamená, že je potrebné zistiť osobné presvedčenie sudcu prejednávajúceho prípad a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. je potrebné zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere.

V prípade subjektívneho hľadiska sa nestrannosť sudcu predpokladá až do predloženia dôkazu o opaku (Piersack v. Belgicko, rozsudok ESĽP z 1. októbra 1982). Nie je však možné uspokojiť sa len so subjektívnym hľadiskom nestrannosti. Zároveň musí byť vylúčená akákoľvek vonkajšia oprávnená pochybnosť o nestrannosti sudcu prejednávajúceho vec (III. ÚS 16/00).

Uvedené z pohľadu § 32 ods. 6 veta za bodkočiarkou Trestného poriadku znamená, že procesne účinnou, t. j. spôsobilou vyvolať konanie, bude len taká námietka zaujatosti, ktorá je založená na skutočnostiach týkajúcich sa vzťahu sudcu k prejednávanej veci, teda k veci, z ktorej má byť vylúčený, alebo ku konkrétnym osobám, ktoré v nej vystupujú. Procesne úspešnou bude takáto námietka potom vtedy, ak v nej uvedené skutočnosti, posudzujúc ich zo subjektívneho i objektívneho hľadiska, preukážu taký pomer sudcu k prejednávanej veci alebo k už uvedeným osobám, ktorý vyvoláva pochybnosti o jeho nezaujatosti. Inak povedané, subjektívny a objektívny test nezaujatosti sudcu sa uplatní (aktivuje) iba pri posudzovaní dôvodov vylúčenia, ktoré sa týkajú prejednávanej veci a v nich vystupujúcich osôb.“ (uznesenie najvyššieho súdu z 5. januára 2021, sp. zn. 1 TdoVS 3/2020).

O uvedenú situáciu sa v predmetne veci nejednalo, nakoľko odvolací súd v rámci zrušujúceho uznesenia č.k. 3To/104/2021-362 z 12.04.2022 realizoval prieskumnú právomoc vyplývajúcu z § 317 Trestného poriadku, pričom svoje právne a skutkové závery prezentoval v predmetnom uznesení. V tomto závere rovnako uložil pokyn okresnému súdu, ako má v ďalšom konaní postupovať na to, aby jeho rozhodnutie vychádzalo z komplexného vyhodnotenia dôkazov svedčiacich tak v prospech ako aj v neprospech obžalovaného. Námietka obžalovaného smerovala práve proti procesnému postupu odvolacieho súdu (obžalovaný nijakým spôsobom nenamietal pomer členov senátu či už k samotnému obžalovanému alebo k veci), preto o nej odvolací súd nekonal.

Pokiaľ ide o samotný trest, odvolací súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že tak ako pri rozhodovaní o vine i pri rozhodovaní o treste sa vnútorné presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku,

na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z jednotlivých okolností prípadu individuálne i v ich vzájomných súvislostiach a v súhrne. Len dôsledné a dôkladné poznanie veci a všetkých okolností prípadu umožňuje, aby súd v zmysle zásad voľného uváženia, objektívnosti a diferencovanosti rozhodol o spravodlivej výmere konkrétneho trestu. Pri hodnotení jednotlivých okolností prípadu individuálne i v ich vzájomnej súvislosti sa uplatňujú predovšetkým analytické a syntetické metódy poznávania, indukcia i dedukcia, ako aj metódy formálnej i dialektickej logiky, ale aj ďalšie bežné metódy poznávania, aby ich výsledkom mohlo byť spravodlivé, jasné, zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie.

Osobu páchatel'a je potrebné hodnotiť vo všetkých súvislostiach a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára, či už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť pritom vždy v súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje, záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Pri ukladaní trestov je nutné vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženej dvoch princípov, a to princípu zákonnosti trestu a princípu individualizácie trestu. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/6/2018 zo dňa 1.10.2019)

Nadväzujúc na vyššie uvedené odvolací súd dodáva, že s poukazom na § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého „trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.“, okresný súd skutky obžalovaného posúdil a právne kvalifikoval podľa právnej úpravy, a to Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, pretože v čase spáchania skutku bola trestná sadzba za predmetný trestný čin ustanovená v rozmedzí dva až päť rokov, pričom však za priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Trestného zákona bolo možné páchatel'ovi /teda obžalovanému) ukladať trest v rámci upravenej (menej prísnej) trestnej sadzby vo výmere 2 roky až 4 roky, čo je priaznivejšie akoby súd obžalovanému ukladal trest podľa aktuálne účinného Trestného zákona, ktorý už úpravu trestnej sadzby v nadväznosti na ustálenie pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolnosti nepripúšťa.

Okresný súd aj pokiaľ ide o výrok o treste obžalovaného zohľadnil všetky podstatné skutočnosti nevyhnutné pre určenie zákonného, no najmä primeraného a úmerného trestu. Obžalovanému priznal jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, nezistil pritom žiadnu priťažujúcu okolnosť. Rovnako aj odvolací súd zastáva názor, že trest odňatia slobody hoci aj s podmieneným odkladom by v tomto prípade nebol adekvátnym trestom pre obžalovaného, pretože aj napriek tomu, že sa obžalovaný dopustil spáchania trestného činu v pozícii verejného činiteľa, a teda už len táto skutočnosť nasvedčuje vyššej závažnosti, na jeho strane prevažovali kladné skutočnosti vzťahujúce sa na jeho osobu ako osobu páchatel'a. Obžalovaný viedol do spáchania skutku riadny život, je otcom maloletého dieťaťa, je riadne zamestnaný a teda príjem si zadovožuje pravidelne. Skutkom nezasiahol významným spôsobom do individuálnych práv fyzickej či právnickej osoby, pokúsil sa získať neprimeranú finančnú výhodu vo výške 60,-Eur. Obžalovaný bol svojim nadriadeným hodnotený kladne, ako policajt, ktorý si zodpovedne plnil svoje služobné úlohy. Podľa služobného hodnotenia sa dopustil len jedného porušenia základných povinností, nebola naňho podaná žiadna sťažnosť. Obžalovanému boli uložené celkom štyri disciplinárne opatrenia menej závažného charakteru.

Aj napriek pozitívnym charakteristikám však bolo nutné na obžalovaného pôsobiť trestom, a najmä, posudzovať jeho konanie ako trestný čin, nie priestupok. Obžalovaný bol príslušníkom Policajného zboru, pričom z obsahu služobnej prísahy policajta zakotvenej v ustanovení § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. vyplýva, že policajt má byť čestným, statočným a disciplinovaným, ktorý svoje sily a schopnosti vynaloží na ochranu práv občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, riadi sa ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu

Zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení vo vzťahu k plneniu služobných povinností a predpokladá, že príslušník policajného zboru v rámci svojho postavenia bude príkladne rešpektovať zákony a iné právne predpisy tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísahe. Obžalovaný v rámci plnenia svojich služobných povinností konal v rozpore so služobnou prísahou, pričom on sám, ako subjekt povinný kontrolovať dodržiavanie zákonných noriem konal v rozpore s nimi, čím sa dopustil spáchania trestného činu.

Vzhľadom na to, že konanie obžalovaného bolo motivované získaním neoprávneného majetkového prospechu, bolo nutné ukladať mu taký druh trestu, ktorý by ho zasiahol práve v majetkovej sfére. Peňažný trest vo výške 2.000,-Eur je aj podľa názoru odvolacieho súdu primeraný a odstrašujúci, zároveň reflektuje na osobné a najmä príjmové pomery obžalovaného. Rovnako primeraný bol aj uložená náhradný trest odňatia slobody vo výmere dva roky pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu obžalovaným. Odvolací súd ani pokiaľ ide o výrok o treste nezistil dôvod, pre ktorý by mal napadnutý rozsudok v tomto rozsahu zrušiť, či ukladať obžalovanému eventuálne miernejší trest.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.